

« Ὁχι· δὲν εἶνε φρόνιμον ὅ,τι ζητεῖς. Θὰ εἶχε πολὺ κακὰς συνεπείας διὰ τὴν υἰείαν σου καὶ διὰ τὸ πνεῦμά σου. Ὑπάρχουν μερικὰ πράγματα, βλέπεις, τὰ ὁποῖα πρέπει κανεῖς νὰ δοκιμάζῃς, ἀλλὰ μόνον μιὰ φορά στὴ ζωὴ του. Ἐν ἀπὸ αὐτὰ εἶνε καὶ τὸ χασίς. »

Ἐν Ζακύνθῳ.

Γρ. Δ. Ξενόπουλος

## ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ

Σ' εἶδα νὰ κλαῖς μιὰ μέρα κ' ἐρώτησα τὴ γῆ:  
εἶνε γιὰ μέ τὸ δάκρυ ποῦ τὴν δροσολογεῖ  
ὅπως δροσίζει τ' ἄνθη τὸ οὐράνιο πρωτοβρόχι;  
Κ' ἡ γῆ μου εἶπεν: ὅχι.

⊗

Λοιπὸν δὲν τὸ γνωρίζει, ἀκόμα δὲν τὸ νοιῶθει  
πῶς τρέφονται γιὰ 'κείνην οἱ μυστικοί μου πόθοι;  
δὲν ξέρει τί γυρεύω; 'πές μου, 'ψηλὲ οὐρανέ·  
Κι' αὐτὸς μου εἶπε: ναί.

⊗

Κ' ἐρώτησα καὶ πάλι τὴ γῆ τὴ ζηλευτὴ:  
δὲν θ' ἀγαπήσῃ τάχα κάμμιά φορά κι' αὐτὴ;  
δὲν θὰ τὴν 'δῶ νὰ πέσῃ 'ς τοῦ ἔρωτος τὸ βρόχι;  
κ' ἡ γῆ μου εἶπεν: ὅχι.

⊗

Πῶς; ἔτσι θὰ διαβαίνουν τῆς νειότης μου τὰ χρόνια  
κι' αὐτὴν, αὐτὴν μονάχα θεὸ νὰ λατρεύω αἰώνια  
ὡς ποῦ νὰ 'βρῶ τὸ μνημα; 'Πέες μου, 'ψηλὲ οὐρανέ·  
κι' αὐτὸς μου εἶπε: ναί.

Ἐν Παρισίοις 1889.

Ἰωάννης Πολίμης.